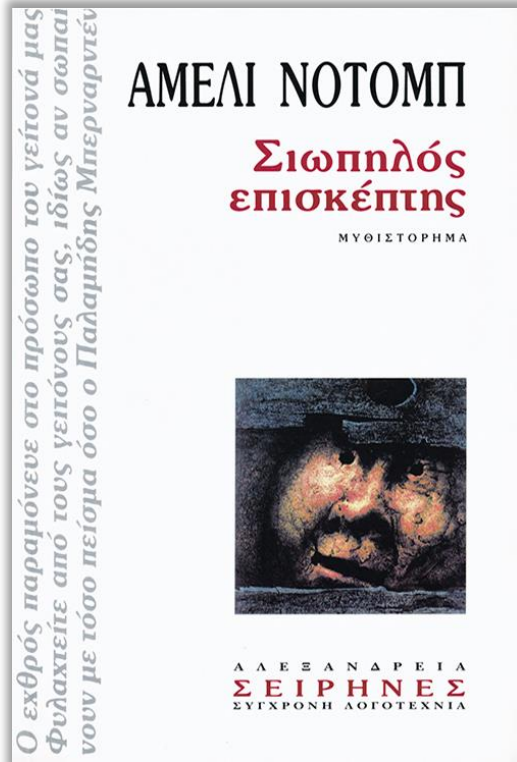

-ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ-

Αμελί Νοτόμπ**ΣΙΩΠΗΛΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ**Μετάφραση: **Μαριλένα Σοφρά**

ISBN: 960-221-183-0, σχ. 21x14, σελ. 169, α' έκδοση 2000, τιμή 11,00 € (χωρίς ΦΠΑ)

Ο Σιωπηλός επισκέπτης μοιράστηκε την πρώτη θέση στη λίστα των καλύτερων βιβλίων του 1995 που δημοσίευσε το περιοδικό *Lire*, και απέσπασε το βραβείο της λέσχης Jean Ederm στο γαλλικό καλωδιακό κανάλι Paris Première.

Ο εχθρός παραμένει στο πρόσωπο του γείτονά μας.

Φυλαχτείτε από τους γειτόνους σας, ιδίως αν σωπαίνουν με τόσο πείσμα όσο ο Παλαμίδης Μπερναρντέν.

Μοναξιά για δύο: Ο Εμίλ Αζέλ, συνταξιούχος φιλόλογος, και η γυναίκα του Ζυλιέτ αποσύρονται οριστικά σ' ένα εξοχικό σπίτι μακριά απ' τον κόσμο, βέβαιοι πως έχουν βρει τον παράδεισο που ονειρεύονταν από παιδιά και όπου κανείς δεν θα έρθει να ταράξει την ευτυχία τους.

Ωστόσο κάποιος έρχεται: ο γείτονας Παλαμίδης Μπερναρντέν, που οι επίμονες επισκέψεις του θα γίνουν ο καθημερινός εφιάλτης του ζεύγους. Τι κρύβει άραγε αυτός ο αμίλητος, κτηνώδης παρείσακτος; Γιατί ο οικοδεσπότης αποδεικνύεται τόσο τραγικά αδύναμος να τον ξεφορτωθεί; Τι πρέπει να γίνει για να αντιδράσει; Και τι θα τον εμποδίσει τότε να φτάσει ακόμη και στο έγκλημα;

Ένα χρόνο μετά, στον ειδυλλιακό μικρόκοσμο του Εμίλ και της Ζυλιέτ, τίποτα δεν θα είναι πια ίδιο.

Πάντα ερωτευμένοι μετά από δεκαετίες γάμου, ο Εμίλ και η Ζυλιέτ αποσύρονται σ' ένα απομονωμένο σπίτι στην εξοχή για να ζήσουν ευτυχισμένοι τα υπόλοιπα χρόνια τους. Όμως το όνειρό τους γίνεται ένας ασφυκτικός εφιάλτης όταν ο μοναδικός τους γείτονας παρεισφρύει στη ζωή τους, καθιερώνοντας μια επίσκεψη κάθε απόγευμα κατά την οποία δεν λείει κουβέντα. Ξεσπάει τότε ένας ιδιωτικός πόλεμος, μια αναμέτρηση δυνάμεων ανάμεσα στον σιωπηλό επισκέπτη και τον ευγενή οικοδεσπότη και αφηγητή της ιστορίας, ο οποίος θα αναγκαστεί τελικά να ξεπεράσει κάθε όριο και να αναγνωρίσει τη σκοτεινή πλευρά της προσωπικότητάς του.

Ποιητική αμεσότητα, ανατρεπτική ειρωνεία, διακριτική υποβολή της αγωνίας και του τρόμου – όλο το ακαταμάχητο οπλοστάσιο της Amélie Nothomb βρίσκεται εδώ στην υπηρεσία μιας μαύρης τραγικωμωδίας, που παρακολουθεί βήμα προς βήμα τη σπαρακτική διάρρηξη των ανθρώπινων σχέσεων, από την ιεροτελεστία του σαβουάρ-βιβρ μέχρι τα πιο ζοφερά μύχια της ψυχής.

***

«Η Amélie Nothomb θα μπορούσε να είχε περιοριστεί στην κωμωδία, από την οποία είναι κατάμεστο αυτό το βιβλίο και για την οποία είναι εμφανώς προικισμένη, είναι όμως εξίσου ικανή να μεταδίδει το αίσθημα του ιλίγγου, δείχνοντας πρόσωπα που καταρρέουν μπροστά στο απροσδόκητο.»

Vincent Landel, *Magazine littéraire*

«Δεν είναι η πρώτη φορά που το λούστρο του πολιτισμού αφαιρείται, αφήνοντας να ξεπροβάλλουν από κάτω τερατώδεις παρορμήσεις, αλλά εδώ τα πράγματα ανατρέπονται με έναν τρόπο ιδιαίτερα απόκοσμο και ανατριχιαστικό χάρη σ' ένα συνδυασμό ψυχολογικής οξυδέρκειας και αξιοσημείωτης συγγραφικής δεξιοτεχνίας.»

Kirkus Reviews

«Η γραφή είναι ήρεμη, όπως τα νύχια πριν γρατζουνίσουν... Το ίδιο χέρι χαϊδεύει και χαστουκίζει, τα ίδια πρόσωπα είναι κούκλες και τέρατα, υποχείρια και εχθροί ο ένας του άλλου...»

Renaud Matignon, *Le Figaro littéraire*

«Η Nothomb, αν και σχετικά νέα (γεν. το 1967), έχει ήδη δείξει εξαιρετικές αφηγηματικές ικανότητες σε άλλα της έργα. Εν προκειμένω, ευσύνοπτα και με επιδέξιους χειρισμούς, φωτογραφίζει αυτή τη σκοτεινή διασταύρωση των “χαμένων ψυχών” της ιστορίας της. Με λιτότητα και μέτρο χρησιμοποιεί επίσης τα

διανοητικά στοιχεία που την ενδιαφέρουν, εισφέροντας και μ' αυτό τον τρόπο αποτελεσματικά στην πύκνωση της απολύτως “γκρίζας” ατμόσφαιρας του έργου.»

Τάσος Γουδέλης, *Ελευθεροτυπία*, Βιβλιοθήκη, 30/6/2000

«Το *Σιωπηλός επισκέπτης* (*Les Catilinaires*, 1995) είναι το δεύτερο μυθιστόρημα της εκκεντρικής Βελγίδας που κυκλοφορεί στη χώρα μας και το οποίο όχι μονάχα επιβεβαιώνει τις αρετές του προηγουμένου αλλά αποκαλύπτει και τη σπάνια ικανότητα της συγγραφέως να διανθίζει τις πρωτότυπες και μεστές ιστορίες της με εμπνευσμένους και οξυδερκείς στοχασμούς. Η βαριά και σιωπηλή μορφή του Μπερναρντέν αποτελεί μια ξεχωριστή λογοτεχνική φιγούρα, την οποία η Nothomb κατορθώνει να σφυρηλατήσει με σπαρταριστές λεπτομέρειες που, μολονότι προσδίδουν συχνά στο αφήγημα τον αέρα του κωμικού, δεν ολισθαίνουν ούτε στιγμή στην καρικατούρα. Το ίδιο ισχύει και για την απολαυστική περιγραφή της γυναίκας του εκκεντρικού γείτονα που ισορροπεί περίτεχνα ανάμεσα στο εξωπραγματικό και στο γκροτέσκο.

...Οι διαδοχικές ανατροπές στον ψυχισμό τόσο του κεντρικού αφηγητή όσο και της γυναίκας του διαδέχονται η μία την άλλη, αναπάντεχες και ταυτόχρονα αναμενόμενες. Το ίδιο ισχύει και για το αναπόφευκτα απρόσμενο τέλος που βρίσκει τον ήρωα να αναρωτιέται για τη λευκότητα του χιονιού έχοντας αποδεχθεί ένα είδος καθαρτήριας άγνοιας του Εαυτού...

... Το λιτό και ευθύ ύφος της Nothomb διαφαίνεται από την αρχή του μυθιστορήματος –οι πρώτες σελίδες του συνιστούν μάθημα λακωνικής γραφής το οποίο, ενώ μας εισάγει απευθείας στην ιστορία, ταυτόχρονα προδίδει και τον πολύσημο χαρακτήρα του βιβλίου. Έξυπνο στόρι με σασπένς και μυστήριο από τη μία, μικρό δοκίμιο για τον άλλο που φωλιάζει μέσα μας, για τα όρια της ηθικής και για το αδύνατον της αυτογνωσίας από την άλλη, ο *Σιωπηλός επισκέπτης* είναι ένα μικρό συγγραφικό διαμάντι που, ενώ ανοίγεται ευχάριστα στον αναγνώστη του, δεν υπολείπεται καθόλου σε βάθος και στοχασμό.»

Κ. Κατσουλάρης, *Το Βήμα*, 13/8/2000

(Αποσπάσματα από συζήτηση με τον Στεφάν Λαμπέρ

στο πλαίσιο των λογοτεχνικών συναντήσεων *Les rencontres du mercredi*, 19-8-1998)

Ο αφηγητής, ένας ηλικιωμένος καθηγητής λατινικών και ελληνικών, μόλις πήρε τη σύνταξή του. Περίμενε ανέκαθεν αυτή τη στιγμή για να μπορέσει να απομονωθεί στην εξοχή με τη γυναίκα του τη Ζυλιέτ, την οποία γνώρισε σε ηλικία έξι ετών. Από τότε δεν χώρισαν ποτέ, ζούσαν το μεγάλο έρωτα και περίμεναν να γίνουν εξήντα πέντε χρονών για να μπορέσουν επιτέλους να φύγουν απ' τον κόσμο, ν' αγοράσουν ένα σπίτι στο δάσος και να μην ξαναδούν κανέναν. Αγοράζουν λοιπόν ένα σπίτι· ίσα που υπάρχει μια κατοικία από την άλλη μεριά του ποταμού, αλλά πιστεύουν ότι δεν είναι αυτό που θα τους ενοχλήσει... Έλα όμως που σ' αυτό το σπίτι κατοικεί ο γείτονας και όλοι ξέρουμε ότι ο χειρότερος εχθρός του ανθρώπου είναι ο γείτονας. Κάθε μέρα, στις τέσσερις το απόγευμα, ο γείτονας αυτός θ' αρχίσει να τους επισκέπτεται χωρίς να λείει απολύτως τίποτα. Κι αυτό θα τους δηλητηριάσει τελείως τη ζωή...

... Κάτι που επανέρχεται σε όλα τα βιβλία μου είναι ότι, όσο δεν έχουμε έναν εχθρό, δεν ξέρουμε ποιοι είμαστε. Ο αφηγητής νομίζει ότι γνωρίζει τον εαυτό του, είναι εξήντα πέντε ετών, νομίζει ότι η ζωή του έχει τελειώσει, αλλά δεν είχε ποτέ έναν εχθρό. Τώρα έχει. Ανακαλύπτει πρώτα ότι είναι δειλός, ότι είναι λιτόψυχος, και μετά ότι είναι δολοφόνος...

... Ο Σιωπηλός επισκέπτης είναι παραδόξως αυτοβιογραφικός. Δεν είχα ποτέ μου ενοχλητικό γείτονα. Αλλά όταν είσαι μόνος –κι εδώ είναι το τρομερό με τη μοναξιά– είσαι μόνος με τον εαυτό σου. Εκείνη τη στιγμή ξεπηδάει μέσα μου αυτό που αποκαλώ εχθρό. Δεν έχω βρει άλλο μέσο για να ξεφύγω απ' τον εχθρό πέρα απ' το γράψιμο, είναι ο μόνος τρόπος να τον αντιμετωπίσω. Το γράψιμο είναι μονομαχία, ξιφομαχώ με τον εχθρό. Κι ο εχθρός στον Σιωπηλό επισκέπτη, είναι ο Παλαμήδης, μια παχιά μάζα αγνώστου που έρχεται, που πιάνει όλο τον τόπο και που σου τρώει τη ζωή... Είναι η ενσάρκωση του κενού...